

вічність, про буття й небуття, про сталість і мінливість, про трансцендентне та іманентне, про періопрічину та закономірність, про розум людський та абсолютний, про душу всесвіту та його субстанцію, про співвідношення між ним всім, а також між сутністю та явищем, між безмежним та кінцевим, загальним та одиничним, єдиним та багатоманітним

Слово – ім'я, – як специфічно людська форма знайомства зі світом. І саме як еманентне поняття, його символ, його емоційне та енергетичне означення суб'єктом, об'єктивне вираження назовні. Поняття як вищочислювання існуючого з неіснування, індивідуальна форма прояву буття, це має власний зміст і сенс, невіддільна та необхідна ланка існування, через яку тільки і можлива співвідносність, співмірність та визначуваність інших. Поняття як вищочислення існування чогось на рівні людського розуму та ствердження цього існування на рівні абсолютного розуму. Поняття викликає щось до буття, вкладаючи в нього зміст, визначає ступінь прояву цього чогось та його співвідношення з іншими випадками буття, детермінує межі розвитку у мірі визначеного часу, оформлює щось в об'єкт, придатний для дослідження, є розумною засадою наявності, її сутністю.

Логос – не просто окреме конкретне поняття. Логос пронизує кожен виділений зміст. Він є сутнісним подихом буття через фази вічного перетворення єдиного та неподільного в багатоманітну мінливість існування. Він є закономірністю цього перетворення, творчою думкою, що діє силою чи енергією, організовує всесвіт, породжує з хаосу космос; причиною, провідним законом та кінцевою метою, мірою розумності та гармонійності існування. Логос – це деяка розумна єдність цілісного та багатоманітного, як розумна засада всього буття. Сутність всього в його розумності. Логос був тією універсальною розумністю та її іманентною присутністю в наявному.

ГЕНЕЗИС ІДЕЇ ВІРИ У ФІЛОСОФСЬКІЙ КОНЦЕПЦІЇ ВСЕЄДНОСТІ ВОЛ. СОЛОВЙОВА І О. П. ФЛОРЕНСЬКОГО

Леся Стримбіцька,

У курс, філософський факультет.

*Науковий керівник – Ларіонова В.К.,
доктор філософських наук, професор.*

Мовчання стосовно феномену віри у сучасній філософській літературі. Надання вірі ірраціональних рис. Рациональні уявлення про феномен віри у російських філософів всеєдності.

Філософська концепція всеєдності Вол. Соловйова і о. П. Флоренського. Слов'янофільська теорія пізнання. Гносеологічний аспект концепції всеєдності Вол. Соловйова і о. П. Флоренського. Вирішальне

значення віри у системі цілісного знання.

Виділення у вірі трьох структурних елементів. Ірраціональне і раціональне їх тлумачення.

Віра як містичне знання. Трагування віри як містичного знання у християнській теології. Погляди на віру як містичне знання Вол. Соловйова. Містичне знання як утвердження безумовного існування предмету. Віра як містичне знання об'єднує об'єкт і суб'єкт пізнання. Віра як "вихід" суб'єкта пізнання із себе о. П. Флоренського. "Онтологічна гносеологія" о. Павла. Відмінність віри від розсудкового і емпіричного знання. Розум як критерій для оцінки адекватності віри. Взаємозв'язок природного і містичного знання.

Віра як упевненість. Першою умовою успіху у будь-якій справі є віра. Змішання віри як містичного знання і віри як упевненості у Вол. Соловйова. Критика Є.М. Трубецьким Вол. Соловйова. "Жива віра" у поглядах о. П. Флоренського. "Жива віра" і "розумна віра". "Жива віра" як упевненість в існуванні "речей невидимих".

Компенсаторна функція віри у пізнанні. Віра як метод вирішення протиріч. Відносність фундаментальних істин. Металогічний аспект віри у Вол. Соловйова. Розроблення концепції віри як методу протиріч послідовниками Вол. Соловйова. Розв'язання проблем антиномізму. Оригінальна система "антиномічного монодуалізму" о. П. Флоренського. Істина є протиріччям для розсудку. Необхідність "самовідречення", "самоподолання" розсудку. Тільки "подвиг віри" осягає Істину в її несуперечливій сутності. Подвиг віри можливий саме у визнанні антиномізму.

Система антиномічного монодуалізму у С.Л. Франка.

Критика антиномізму о. П. Флоренського, С.Л. Франка братами Трубецькими.

Реальна дійсність і людина в ній як замкнута система, якій властиві нерозв'язані протиріччя. Засобом для виходу за її межі є віра.

Пошук змісту життя російськими релігійними філософами. Шлях від "sum" до "cogito". Віра, як органічна частина цілісного знання, є внутрішнім шляхом для осягнення буття.

1. Вл. Соловйов Критика отвлеченных начал // Вл. Соловйов Философское начало цельного знания. – Минск, 1999.

2. Вл. Соловйов Вера, разум и опыт // Вопросы философии. – 1994. – № 1.

3. Вл. Соловйов Теоретическая философия.

4. Флоренский П.А. Столп и утверждение истины. – Т. 1. – М., 1990.

5. Флоренский П.А. У водоразделов мысли. – Т. 2. – М., 1990.

6. Франк С.Л. Русское мировоззрение // С.Л. Франк Духовные основы общества. – М., 1992.

7. Акулинин В.Н. Философия Всеединства. От В.С. Соловйова к П.А. Флоренскому. – Новосибирск, 1990.

8. Ларіонова В.К. Етичні теорії російського інтуїтивізму. – К., 1997.